

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB7", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-id7e18e05e-6d54-4352-9aac-27846cadece0.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Man siger, at Den, der skal trøste Andre, selv maa have lidt. Godt, det er mit Tilfælde jeg har maaskee lidt saa meget, at jeg snarere maatte forskrække Andre. Dog det kan jeg jo holde for mig selv og saa bliver min Trøsten maaskee desto inderligere, næret ved denne skjulte Ild. Og saaledes at trøste veed jeg ogsaa, det er som min Læge siger om mig, Ingen han kjender, formaaer det saaledes som jeg. Altsaa jeg gjør det. Jeg veed ogsaa at det ikke vil forfeile sin Virkning. Den Lidende vil føle sig saa lindret, og holde saa meget af mig. Men Ulykken er dette veed jeg tillige er slet ikke Christend. Jeg tager det af en anden Flaske, det er det Digteriske med en coroborerende Tilsætning af det Ethiske. Men Xstd. er det ikke. Xstd vil ordentligviis forfærde istedetfor trøste. Selv jeg, der er bragt saa langt ud, kan neppe taale Xstds Trøst - og nu Gjennemsnittet af Msker! Men naar jeg er christelig Præst er jeg jo forpligtet til at trøste christeligt! Og dog er det et Spørgsmaal, om jeg havde Mod til at være christelig grusom. Sagen er den: den øieblikkelige Hjælpen er altid msklig Medlidenhed. En klynkende Moder, der forkjæler Barnet, har meest Medlidenhed, men det dadle vi; hun har meest Medlidenhed, hjælper altid øieblikkelig - kan derfor ikke opdrage. Saa kommer det almdl. Mskligs Proportioner. Men Christendommen gaaer kvalitativt videre og opdrager ved Hjælp af Evigheden og til Evigheden. Deri ligger det, og deraf det Forfærdelige i Xstds Hjælpen; thi naar En lider, saa begynder Xstds Hjælpen med at udvise hele det timelige Liv til Lidelse.

Jo hurtigere Hjælp kommer, desto ringere og ubetydeligere er Opdragelsen, netop derfor negter Xstd. al Timelighedens Hjælp - for at opdrage til Evigheden. Men det at negtes al Timelighedens Hjælp^a er naturligviis værre end enhver enkelt Lidelse i Timeligheden, ell. er at gjøre det værre for den Lidende.

a at proclamere hele Timeligheden bestemt til at lide

Har jeg nu (jeg et Msk) Lov til at gjøre saaledes med [et] andet Msk, selv om jeg kunde være christelig grusom? Og paa den anden Side, naar jeg er christelig Præst, saa skal jeg jo være det.

I Forhold til Barnet negte vi Ældre at Barnet har Ret, naar det klager over, at Hjælpen negtes øieblikkeligt, for at Barnet skal opdrages og lære at hjælpe sig selv. Men vi Ældre forholde os (som et Barn til den Ældre) til Evigheden. Da vi nu selv her ere de Ældste (thi Evigheden er jo ikke synlig iblandt os som en Fader ell. Lærer for Barnet) saa anlægge vi vor Maalestok. Men dette er egl. at afskaffe Xstd.

Dog er det vist, at jeg aldrig har seet noget eneste Msk, der egl. anlagde Xstds Maalestok - men Alle ere vi Xstne!